

קולנוע

סרטים

אבי, אדוני

אבי אדוני, או פאדרה פאדרונה הסרט, שישא בישראל את שמו האיטלקי (זה עושה יותר רושם, סבורים המפיצים, הוא המוצלח השלם שבין כל הסרטים של האחים טאוויאני (ראה מיסגרת). הוא משלב בתוכו את תמצית הביטוי הקולנועי עם סיגנון סיפורי המובן לכל אדם. הוא מדבר על מיקרה ספציפי אחד, אבל יש לו השלכות למצב כלל אנושי. הוא ניתן בסיכחון פוליטי וחברתי, אך אינו גולש

הילד גאווינו עם אמו
חברה פטריארכלית

שחקן אומרו אנטונוטי בתפקיד האב מחזיק בזרועותיו את בנו כפאדרה פאדרונה ("אבי, אדוני")
אני צריך את בני כדי שיהיה להם למישפחה!

להטפה, ואינו שוכח כי הוא עוסק באנשי שים בשר ודם, ולא בכלי שחמת, המרזים לצורך אסטרטגיה פוליטית כלשהי.

זהו סיפורו האמיתי של גאווינו לדה, בן איכרים מסרדיניה — אחד החלקים הנכשלים ביותר של איטליה — שלא ידע קרוא וכתוב עד גיל 20. בתוך כרי שירר תו הצבאי עבר את בחינות הבגרות, המריך בלימודיו והפך לבלשן בעל-שם ב-

איטליה, לימד במוסדות אקדמיים, אבל לא הצליח להינתק ממקום מוצאו. **עורב אידם.** הסיפור מתחיל, בהיותו בן 7. אביו של גאווינו מוציא את הילד מבית-הספר. למרות מחאות המורה, הוא לוקח אותו אל ההרים ומפקיד אותו על שמירת עדר העזים, שהוא פרנסת המישר-פחה. הוא מלמד אותו להאזין לנהל הרור חש רחוק, בצד אחד, ולעלי עץ-האלון

האב ובנו מכים זה את זה
התנגשות בלתי נמנעת

המתנגפים ברוח, בקצה השני של שטח האדמה שעליו הוא מופקד. הוא מכה אותו ללא רחמים, בכל פעם שהנער המבוהל מנסה להימלט מן הבדידות שעל ההר, או למצוא לעצמו חברה כלשהי להפגת הבדידות.

זהו עולם אילם, שבו נרקמים הירחוריים אשר אינם מעיזים להגיע אל השפת תיים, עולם שבו הקשר עם החיות הוא אמיץ לא פחות מן הקשר עם בני-האדם, ולרוב זהו קשר של עימות ואיבה. הנער הצעיר חי בחברה פטריארכלית שבה האב הוא השליט היחיד, והמקל הוא אמצעי החינוך המקובל. אהבה אסור לגלות כלפי חוץ, כי זו חולשה, ושינאה נותרים לעורלם, כי זהו כבוד המישפחה. אדמת הסלע עים הקשה משתקפת בבני האדם, וקשה שלא להבין לרוח האב הצועקי על מורת' בנו: "באיזה רשות מכריח אותי השיל' טון לשלוח את בני ללימודים, כאשר אני צריך אותו לעבודה, כדי שיהיה להם ל' מישפחה." אפשר להבין, גם אם קשה להסכים.

להרויח יותר, לראשונה חודר ה' העולם הזה 2310

כמאים-אחים פאולו וויטוריו טאוואני
גוע ספקני של אינטלקטואלים

הקדוש היה תרנגול ונדמה היה שבכך מצו את הקהל הפוטנציאלי לסוג זה של סרטים. למרבה המזל, זכו האחים בשנת 1977 בפרס הגדול של פסטיבל קאן, על סרטים פאדרה פאדרונה (אבי, אדוני). אחרי היטוסים רבים נמצא ישראלי אחד שהיה מוכן לרכוש אותה, אולי משום שאינו קרוב כליכך למציאות הישראלית — הבימאי רפאל רביבו, שחי בשנים האחרוןות בשווייץ. עד מהרה גם הוא התפכח. פרס או לא פרס, הוא לא הצליח למצוא אף בית-קולנוע אחד שיציג את הסרט בישראל. אחרי שנים של המתנה התייאש, ומי שגאל את הסרט, ועומד להקרין אותו בקרוב, הוא מנהל קולנוע גורדון בתל-אביב, ראובן קצוביץ', המתעקש להאמין כי ימצא את הקהל הטוב שיבוא לראות את הסרט.

בין שכבות מצומצמות, וסיוכיהם המיסריים בשוק הפתוח צנועים ביותר. היה סביר להניח שלא ימצא שום גורם ממוסד שיהיה מעוניין לעזור בכל דרך שהיא לשני האחים החתרנים (דרך אגב, הסרט על טוליאטי נקרא החתרנים). אבל, הפלא-ופלא, כל סרטיהם, ללא יוצא מן הכלל, זכו לעיקר המימון מן הטלוויזיה האיטלקית.

הפרט

הגדול

א ייפלא איפה שאף אחד מסרטיהם לא הופץ עד עתה בישראל. מי המפיץ שיביא סרט למשכילים בלבד, ועוד מין סרט שמאלני העשוי להרגיז את הציבור הצועד עם הימין בלב? פעם אחת אומנם הציגו הסינמטקים את למיכאל

מ'יהם האחים החתרניים?

אחים פאולו וויטוריו טאוואני שמור מקום מיוחד בקולנוע האיטלקי החדש. פאולו בן ה-50 וויטוריו בן ה-52 מספקים כבר עשרים שנה סרטים שאינם קלים לעיכול, סרטיהם עוסקים כולם במצב החברתי והפוליטי של איטליה. כשלעתים הם מתבוננים בעבר כדי ללמוד ממנו על ההווה.

למרות היותם קומוניסטים מוצהרים, הם שייכים לאותו גזע ספקני של אינטלקטור-אילים אירופיים, שאינם חוששים מהקצת הליקויים של התורה שבה הם מאמינים, להבדיל מן הקומוניסט השרוף (או מכל פעיל מיפלגתי שרוף אחר), הסבור שהודאה בליקוי מחזקת את האויב.

מאז החלו עושים סרטים, תקפו על המסך הן את המאפיה, והן את הכנסייה, והצביעו על עימותים בצמרת השמאלנית באיטליה; בין אם היה זה בסרט על מותו של פאלי-מירו טוליאטי, נביא הקומוניזם באיטליה, או בסיפורים היסטוריים על התקוממות שנכשלו במאה הקודמת. הם מדברים בשפה קולנועית מורכבת מאוד, הדורשת מן הציבור עירנות מתמדת, כדי להבין את המשמעות של כל שורה בדיאלוג, ולקלוט את החשיבות המכרעת של המוסיקה בפס"קול. רק לעתים רחוקות מתפנק הצופה בסצינות-ראווה, ואילו העלילה, במובן המקובל של המילה, אינה תמיד ברורה לעין.

מובן שסרטים כאלה, במידה והם מופצים, מוצאים את הקהל שלהם רק